

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře - rozhodl jako soud I. stupně soudcem JUDr. Robertem Ožvaldem v právní věci

žalobkyně: **Římskokatolická farnost Jiřice**, IČ 45035903
sídlem Jiřice 2, 39601 Jiřice
zastoupená advokátem Mgr. Stanislavem Hykyšem
sídlem Zelená 267, 530 03 Pardubice

za účasti: **Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**,
IČ 69797111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o přezkum rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 23. 7. 2018 č. j. SPU 334240/2018/520100/Brabcová

takto:

- I. Žalobkyni se do jejího výlučného vlastnictví vydává nemovitost, zapsaná u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov, na LV č. 60000 pro obec Jiřice a kat. úz. Jiřice u Humpolce, jako parc. č. 1294 o výměře 50 662 m².

Tím se nahrazuje rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 23. 7. 2018 č. j. SPU 334240/2018/520100/Brabcová.

- II. Účastník je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 15 615 Kč k rukám Mgr. Stanislava Hykyše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Správní orgán ve výroku uvedeným rozhodnutím rozhodl o nevydání parc. č. 1294 v k. ú. Jiřice u Humpolce žalobkyni, když rozhodoval o tomto nároku dle § 9 odst. 6 zák. č. 428/2012 Sb. (dále jenom zákona). Konstatoval, že oprávněná osoba řádně uplatnila výzvu k vydání této zemědělské nemovitosti. V průběhu řízení prokázala, že byla jejím původním vlastníkem a že tento pozemek přešel do vlastnictví státu na základě zák. č. 46/1948 Sb. Jako povinnou osobu správní orgán zjistil Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále jenom ÚZSVM), tedy povinnou osobu dle § 4 písm. c) zákona, která vydá nemovitou věc dle § 7 odst. 1 zákona. Proto byla zkoumána ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona funkční souvislost s nemovitou věcí, kterou oprávněná osoba vlastní nebo která se vydává podle tohoto zákona. Předmětný pozemek se nachází v lesním komplexu, z části je obklopen pozemky ve vlastnictví fyzických osob, z části ve vlastnictví obce Jiřice, Povodí Vltavy s. p. a Českého rybářského svazu. Pozemek tedy nesouvisí s majetkem, který oprávněná osoba v dané lokalitě vlastní nebo se jí vydává podle zákona.
2. Žalobkyně napadá předmětnou žalobou, podanou podle části V. o. s. ř., uvedené rozhodnutí Státního pozemkového úřadu (dále jenom SPÚ). Namítá, že ze zákona náleží příslušnost hospodařit s předmětným pozemkem SPÚ, a to dle § 1 odst. 1 písm. c) zák. č. 503/2012 Sb. ve spojení s § 1 odst. 1 písm. a) zák. č. 229/91 Sb. Nemovitost je totiž lesním pozemkem. Je k ní zapsáno právo hospodaření pro ÚZSVM toliko z důvodu, že tento subjekt zastupoval Českou republiku v soudním řízení dle § 18 odst. 1 zákona o určení vlastnického práva státu, takže následně mechanicky při zápisu vlastnického práva státu na základě pravomocného rozsudku došlo také k nesprávnému zápisu práva hospodaření pro ÚZSVM. Jelikož nemovitost je v příslušnosti hospodaření SPÚ, je nadbytečné vyžadovat splnění podmínky funkční souvislosti dle § 7 odst. 1 zákona. Při rozhodování dle tohoto ustanovení správní orgán také nerespektoval zásadu plynoucí z nálezu Ústavního soudu č. 177/2013 Sb., kterým Ústavní soud přezkoumal ústavnost zákona č. 428/2012 Sb. Z těchto důvodů žalobkyně žádala vydání pozemku parc. č. 1294 a v tomto rozsahu nahrazení rozhodnutí správního orgánu.
3. Účastník ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že poté, co se předmětná nemovitost opět stala vlastnictvím státu, a to po soudním řízení o určení vlastnického práva, byl ÚZSVM povinen tento pozemek převzít dle § 10 zák. č. 219/2000 Sb. a hospodařit s ním dle § 11 odst. 2 tohoto zákona. Proto zaslal také katastrálnímu úřadu prohlášení o vzniku práva hospodaření k této nemovitosti. Zápis příslušnosti hospodařit pro ÚZSVM je tedy v souladu se zákonem. Právo hospodaření nemůže náležet SPÚ, neboť pozemek nebyl ve správě Pozemkového fondu ČR (§ 22 zák. č. 503/2012 Sb.). Na základě těchto skutečností je tedy povinnou osobou dle § 4 písm. c) zákona ÚZSVM. Tento zákon stanoví rozdílná pravidla pro vydání nemovitostí dle § 6 a § 7. U povinných osob dle § 4 písm. c) a d) zákona je nutno postupovat dle § 7 zákona a proto správní orgán oprávněně zkoumal podmínku funkční souvislosti. Tato podmínka dle názorů účastníků není doložena, neboť žalobkyně v blízkosti předmětného pozemku žádné jiné pozemky nevládní. Navíc pojem funkční souvislosti je nutno vykládat ve smyslu rozhodnutí Vrchního soudu a Nejvyššího soudu tak, že může vyplývat pouze ze skutečné užitné souvztažnosti nemovitostí a představuje takový vztah dvou věcí, kdy jedna věc v podstatě umožňuje druhé plnit její funkci.
4. Soud projednal žalobu v souladu s § 250f, a to při jednání, při kterém bylo částečně zopakováno dokazování provedené správním orgánem a částečně bylo dokazování doplněno soudem (viz § 250e odst. 1, 2 o. s. ř.). Na základě toho dospívá pak k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Správní orgán se řádně zabýval všemi zákonnými podmínkami pro vydání předmětné nemovitosti. Jeho řízení navíc předcházelo soudní řízení o určení vlastnického práva státu k této nemovitosti dle § 18 zákona. Během těchto řízení bylo najisto postaveno a nadále zůstává mezi

účastníky již nesporné, že předmětný pozemek má charakter zemědělské nemovitosti dle § 2 písm. b) zákona, žalobkyně je oprávněnou osobou dle § 3 písm. b) zákona, přičemž předmětná nemovitost byla odňata její právní předchůdkyni dle § 5 písm. a) zákona. V tomto směru lze plně odkázat na rozhodnutí správného orgánu a na listiny shromážděné v řízení před ním.

6. Sporným však bylo a zůstává, kdo je povinnou osobou dle § 4 zákona, přičemž vyřešení této otázky je zásadní pro rozhodnutí, neboť další podmínky pro vydání se liší právě dle toho, který subjekt je povinnou osobou. Pokud jí je SPÚ (jako právní nástupce PF ČR) a Lesy ČR s. p. dle § 4 písm. a), b) zákona, pak se při vydání nemovité věci postupuje dle § 6 zákona, který žádné další předpoklady pro vydání již nezakotvuje. V případě ostatních povinných osob vymezených pod § 4 písm. c) a d) zákona je však vydání nemovité věci dle § 7 odst. 1 zákona vázáno na splnění podmínky funkční souvislosti. I s ohledem na žalobní argumentaci proto soud posuzoval, zda správný závěr vyslovený správním orgánem v přezkoumávaném rozhodnutí, že povinnou osobou je v tomto případě ÚZSVM dle § 4 písm. c) zákona. Vzhledem k tomu, že u každé nemovité věci, která je ve vlastnictví státu, je v katastru nemovitostí také zápis o tom, který státní subjekt má příslušnost hospodařit s tímto majetkem, je nutno řešit v první řadě otázku, zda soud (správní orgán) je v tomto restitučním řízení oprávněn vyslovit o subjektu oprávněného hospodařit s majetkem státu odlišný závěr, než plyne ze zápisu v katastru nemovitostí.
7. Z § 980 odst. 2 o. z. plyne, že u práva k věci zapsaného do veřejného seznamu (jímž je i katastr nemovitostí) se má za to, že bylo zapsáno v souladu se skutečným právním stavem. Obdobně tak je v § 11 zák. č. 265/1992 Sb. o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem stanoveno, že ten kdo vychází ze zápisu v katastru, je v dobré víře, že stav katastru odpovídá skutečnému stavu věci, ledaže musel vědět, že stav zápisu v katastru neodpovídá skutečnosti. Obě tyto úpravy jsou tudíž postaveny na právní domněnce, že právo zapsané v katastru nemovitostí má být považováno za zapsané v souladu se skutečným právním stavem. Jedná se však o domněnku vyvrátitelnou, přičemž důkazní břemeno na jejím vyvrácení spočívá na osobě, která tvrdí opak. Jak k tomuto dále uvádí odborná literatura (viz např. Občanský zákoník III. věcná práva, 1. vydání 2013, C. H. Beck, str. 12), „to se týká i orgánu veřejné moci, které z veřejného seznamu čerpají podklady pro jimi vedená řízení, a to včetně orgánu, který vede příslušný veřejný seznam. Soud pak skutečností, že došlo k zápisu práva do veřejného seznamu, zásadně není vázán; osoba, v jejíž prospěch je právo zapsáno, však získává výhodnější procesní postavení v případném sporu“. Soud tudíž uzavírá, že obecná hmotně-právní úprava umožňuje soudu přezkoumávat, zda právo zapsané ve veřejném seznamu (mezi které je nepochybně nutno řadit i příslušnost hospodařit s majetkem státu) je zde vedeno v souladu se skutečným právním stavem.
8. Dle § 4 zákona povinnou osobou je a) Pozemkový fond ČR (nyní Státní pozemkový úřad), b) Lesy ČR s. p., c) stát, za který jedná příslušná organizační složka státu, d) státní příspěvková organizace, státní fond, státní podnik a jiná státní organizace, za podmínky, že tato osoba je oprávněně hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu, který se stal v rozhodném období předmětem majetkové krivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
9. Již z dikce tohoto ustanovení je evidentní, že kterýkoliv ze subjektů v něm uvedený se stává povinnou osobou pouze a jedině za předpokladu, že je oprávněn hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu (k tomu shodně např. komentář Mgr. Chocholáče, k § 4, zdroj ASPI). To jednoznačně znamená, že v tomto restitučním řízení je nezbytné zkoumat i tuto podmínku. Její posouzení přitom vyžaduje také zjištění souladu zápisu v katastru nemovitostí se skutečným právním stavem, vycházejícím také z příslušných právních předpisů vztahujících se k hospodaření s majetkem státu (což zpravidla sporné není, v dané věci ovšem od počátku je). Jak uvádí k této problematice publikace „Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a

náboženskými společnostmi“ (1. vydání 2013, C. H. Beck, str. 150 a násl.), „Státní pozemkový úřad je příslušný hospodařit s nemovitostmi, které byly 31. 12. 2012 ve správě Pozemkového fondu ČR. Správa těchto nemovitostí Pozemkovým fondem byla dána ze zákona, a není proto rozhodné, pokud v údajích v katastru nemovitostí bylo zapsáno oprávnění hospodařit s majetkem státu pro jinou státní organizaci či organizační složku státu. ... jsou známy případy, kdy u zemědělských nemovitostí ve vlastnictví státu je v katastru nemovitostí zapsán ÚZSVM jak organizační složka státu příslušná hospodařit s tímto majetkem. Takový údaj ovšem neodpovídá právnímu stavu. ...pokud by se povinná osoba řídila údajem evidovaným v katastru nemovitostí, mohla by nabýt dojmu, že zákon nezakládá nárok na vydání takové zemědělské nemovitosti, neboť ÚZSVM vydává nemovitosti ve ztíženém režimu podle § 7 odst. 1 zákona. Rozhodující je ovšem stav právní“. Proto soud, na rozdíl od správního orgánu, při řešení, kterému subjektu přísluší oprávnění hospodařit s předmětnou nemovitostí, nevycházel jenom ze zápisu v katastru nemovitostí, ale právě k tomuto přistoupil k dalšímu dokazování a k právnímu rozboru.

10. Po skutkové stránce je třeba v první řadě uvést, že pozemek parc. č. 1294 byl předmětem žaloby dle § 18 odst. 1 zákona. O tomto návrhu vedeném u Okresního soudu v Pelhřimově pod sp. zn. 5 C 271/2015 bylo rozsudky tohoto soudu z 25. 5. 2016 č. j. 5 C 271/2015-143 a Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře ze dne 7. 10. 2016 č. j. 15 Co 433/2016-187 pravomocně rozhodnuto tak, že vlastníkem uvedené nemovitosti je Česká republika, s právní mocí rozhodnutí k 7.11.2016. Sporným úkonem bylo Souhlasné prohlášení s. p. Lesy ČR a obce Jiříce z 28. 5. 2008 a 6. 6. 2008, kterým tyto subjekty prohlásily, že obci Jiříce vzniklo na základě § 2a odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb. ke dni 1. 7. 2000 vlastnické právo kromě jiného i k parc. č. 1294, a to na základě přidělové listiny z 25. 2. 1952. Soudy ve zmíněných rozsudcích shodně konstatovaly, že nebyly splněny zákonné podmínky pro přechod vlastnického práva na obec Jiříce ani dle § 2a, ani dle § 2 zák. č. 172/1991 Sb. Soud pak má k dispozici ve svém spisu, ve spisu SPÚ i ve spisu 5 C 271/2015 celkem 6 výpisů z katastru nemovitostí resp. informací z něho z období od 27. 5. 2008 až do 5. 10. 2018. Z nich jednak vyplývá, že předmětná nemovitost je po celou dobu vedena jako lesní pozemek co do druhu pozemku a jako pozemek určený k plnění funkce lesa co do způsobu ochrany. Dále z nich vyplývá, že ke dni 27. 5. 2008 bylo k pozemku zapsáno vlastnické právo pro Českou republiku, s právem hospodaření pro Lesy České republiky s. p., kterému toto právo bylo zapsáno dle zák. č. 61/1977 Sb. na základě zápisu z 11. 2. 1998. Dle výpisu z katastru nemovitostí k 13. 1. 2016 bylo vlastnické právo zapsáno pro obec Jiříce. Dle všech dalších výpisů z katastru nemovitostí, k 12. 10. 2017, k 20. 7. 2018, k 25. 9. 2018 a k 5. 10. 2018, bylo vlastnické právo zapsáno pro Českou republiku, s příslušností hospodařit pro ÚZSVM, přičemž tato příslušnost byla zapsána dle Prohlášení ÚZSVM o příslušnosti hospodařit s majetkem státu ze dne 7. 2. 2017. V tomto prohlášení je uvedeno, že na základě výše zmíněných rozsudků vydaných v řízení 5 C 271/2015 svědčí vlastnické právo k parc. č. 1294 pro Českou republiku, a jelikož se jedná o majetek uvedený v § 10 zák. č. 219/2000 Sb., s nímž je dle § 11 tohoto zákona příslušný hospodařit ÚZSVM, žádá se o provedení záznamu s vyznačením ÚZSVM jako organizační složky státu příslušné k hospodaření s tímto majetkem. K důvodu tohoto postupu účastník u jednání sdělil, že poté, co pozemek opět připadl státu, se o něj nepřihlásila žádná organizační složka, takže ÚZSVM byl povinen takový majetek zahrnout do operativní evidence a nakládat s ním dle § 11 zák. č. 219/2000 Sb. V následném období ÚZSVM nabídl předání pozemku s. p. Lesy ČR, který to však odmítl, s ohledem na dříve vyjádřené stanovisko, že během restitučního řízení nelze provádět převody příslušnosti hospodařit s ohledem na § 13 zákona. Z dopisu ÚZSVM ze 14. 11. 2017 adresovaného s. p. Lesy ČR plyne, že v souvislosti s výzvou k vydání pozemku parc. č. 1294, který je lesním pozemkem, žádá ÚZSVM o sdělení, zda adresát má zájem o předání tohoto pozemku k hospodaření. V odpovědi s. p. Lesy ČR z 27. 11. 2017 je uvedeno, že o převod zájem nemá, jenom v případě, že by bylo definitivně rozhodnuto o vlastnictví České republiky, když není zřejmé, zda nebylo podáno dovolání k Nejvyššímu soudu ČR. V dopisu s. p. Lesy ČR z 15. 10. 2013 adresovaného ÚZSVM je obsažen právní rozbor týkající se § 13 zákona, přičemž státní podnik vyslovuje právní názor, že

toto blokační ustanovení se vztahuje i na převody práva hospodaření s původním majetkem církvi a náboženských společností, takže nebude uzavírat s ÚZSVM žádné smlouvy o předání majetku z příslušnosti hospodařit dotčeného § 13 zákona.

11. Podle § 2 odst. 2 zák. č. 77/1997 Sb. podnik má právo hospodařit s majetkem státu a nemá vlastní majetek. Podle odst. 9 tohoto ustanovení určeným majetkem se rozumí majetek státu, který je vymezen jako určený majetek podniku v zakládací listině.
12. Podle § 4 odst. 1 zák. č. 289/1995 Sb. pokud jde o lesy ve vlastnictví státu, vztahují se práva a povinnosti vlastníka lesa podle tohoto zákona na právnickou osobu, které je svěřeno nakládání s těmito lesy, pokud tento zákon nestanoví jinak.
13. Jak uvádí v této souvislosti odborná literatura (viz např. výše citovaná publikace „Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi“, str. 158), „na rozdíl od Státního pozemkového úřadu není příslušnost hospodaření s majetkem státu stanovena Lesům ČR zákonem, ale pouze rozhodnutím zakladatele vyjádřeným v zakládací listině. ...určeným majetkem jsou pozemky určené k plnění funkcí lesa, stavby určené k plnění funkcí lesa...“. Z článku 3 Statutu s. p. Lesy České republiky vydaného Ministerstvem zemědělství na základě § 15 zák. č. 77/1997 Sb. plyne, že hlavní předmět činnosti podniku se řídí ustanoveními zák. č. 289/1995 Sb., kterým se rozumí zejména řádné obhospodařování lesního majetku ve vlastnictví státu, jeho zachování, zušlechťování a rozvoj.
14. Na základě těchto skutečností soud v první řadě uzavírá, že předmětná nemovitost byla minimálně v rozhodném období a je až do současnosti lesním pozemkem. S ohledem na tento její charakter a na její vlastnictví státem až do Souhlasného prohlášení z 28. 5. 2008 měl v souladu s tehdy platnými předpisy právo hospodařit s tímto majetkem s. p. Lesy ČR (tehdy to byl zák. č. 61/1977 Sb.). A je nutno poznamenat, že ani po přijetí zák. č. 289/1995 Sb. (nový lesní zákon, který zrušil předchozí právní předpis), nedošlo ke změně v tom, komu je svěřeno nakládání s lesními pozemky ve vlastnictví státu (viz citovaný § 4), takže to byl právě s. p. Lesy ČR, který za stát uzavřel i zmíněné Souhlasné prohlášení. Vzhledem k tomu, že od té doby se tato právní úprava nijak nezměnila (ať už z hlediska pravidel pro nakládání s lesy ve vlastnictví státu nebo z hlediska právnické osoby, které je svěřeno nakládání s tímto majetkem) a nijak se nezměnil ani charakter předmětné nemovitosti, logicky to znamená, že pokud by nebylo Souhlasného prohlášení z 28. 5. 2008, tak by ke dni uplatnění výzvy k vydání této věci nepochybně hospodařil s tímto majetkem státu s. p. Lesy ČR jako povinná osoba dle § 4 písm. b) zákona. Jestliže na základě Souhlasného prohlášení z 28. 5. 2008 (které bylo v soudním řízení 5 C 271/2015 shledané neplatným pro rozpor se zákonem) došlo k převodu vlastnictví na obec Jířice, ale na základě citovaných rozsudků se státu vlastnické právo obnovilo ke dni 7. 11., tak k tomuto dni se z právního hlediska obnovila příslušnost hospodařit s tímto majetkem státu s. p. Lesy ČR, neboť opět šlo o majetek ve vlastnictví státu určený k plnění funkcí lesa ve smyslu § 2 odst. 9 zák. č. 77/1997 Sb. ve spojení s § 4 odst. 1 zák. č. 289/1995 Sb., který nemohl náležet do hospodaření jiné státní složce. Je pravdou, že tento subjekt se nepřihlásil ke svému právu, stejně jako to, že ze soudního řízení 5 C 271/2015 nemohl mít přesnou informaci o tom, kdy a s jakým výsledkem řízení skončilo, neboť jeho účast v řízení byla ukončena před soudem I. stupně. Jiná organizační složka však byla účastníkem až do pravomocného skončení řízení a neprodleně poté proto měl ÚZSVM komunikovat s s. p. Lesy ČR o realizaci příslušnosti hospodařit s tímto majetkem, nota bene v situaci, kdy předmětem soudního řízení učinila žalobkyně i tuto otázku, přičemž Okresní soud v Pelhřimově ve svém rozsudku z 25. 5. 2016, kterým byla žaloba v této části zamítnuta, správně konstatoval, že teprve v restitučním řízení bude řešeno, kdo je povinnou osobou. Jakákoliv nečinnost organizačních složek státu v tomto směru nemůže jít nikterak k tíži oprávněné osoby a nemůže nic změnit na právním závěru, že oprávnění k hospodaření

s předmětnou nemovitostí jako s majetkem státu muselo náležet k okamžiku doručení výzvy k vydání věci (a náleží i v současnosti) s. p. Lesy ČR.

15. S ohledem na argumentaci účastníků pokládá soud na nezbytné vyslovit i další právní závěry. V návaznosti na uvedené se přirozeně neztotožňuje s náhledem žalobkyně, že příslušnost hospodaření náleží SPÚ, který sice vykonává dle § 1 odst. 5 písm. c) zák. č. 503/2012 Sb. působnost podle zák. č. 229/1991 Sb., ovšem ten se vztahuje na půdu tvořící lesní půdní fond pouze v rozsahu stanoveném v tomto zákoně. Předmětná nemovitost však nikdy nespadala pod režim tohoto právního předpisu, když není pochyb o tom, že šlo o historický majetek církve, nikoliv fyzických osob, jejichž restituční nároky byly především předmětem zák. č. 229/1991 Sb. Dále je soud přesvědčen, že poté, co bylo po soudním řízení 5 C 271/2015 opět zapsáno vlastnické právo pro Českou republiku, měl ÚZSVM informovat s. p. Lesy ČR o této skutečnosti, nikoliv zůstat čtvrt roku pasivní a pak nahlížet na pozemek jako na majetek spadající pod režim § 10 zák. č. 219/2000 Sb. S ohledem na výše uvedené skutečnosti bylo přece evidentní, že stejně jako před uzavřením Souhlasného prohlášení z 28. 5. 2008, náleží příslušnost hospodaření s tímto majetkem s. p. Lesy ČR. Kromě toho pokud na něj ÚZSVM nahlíží režimem § 10 zák. č. 219/2000 Sb. pak měl při jeho sepisu postupovat ve smyslu § 15 odst. 1 zák. č. 219/2000 Sb. neprodleně a především ho měl bez zbytečného odkladu převést na Lesy ČR dle odst. 2 tohoto ustanovení, neboť bylo a je rovněž zcela evidentní, že spadá do předmětu činnosti tohoto subjektu. A pokud v tomto směru jednal se značnou časovou prodlevou (po roce od obnovení vlastnictví státu a až po obdržení výzvy k vydání! – srovnej se zákonným zněním „bez zbytečného odkladu“), jeho postup lze obtížně řadit pod ust. § 15 odst. 2 zák. č. 219/2000 Sb., neboť v dopise ze 14. 11. 2017 pouze žádal „o sdělení, zda máte zájem o předání“ pozemku. Navíc v tomto procesu předání příslušnosti hospodařit nepokračoval, byť s. p. Lesy ČR v dopise z 27. 11. 2017 vůbec neuvedly, že zápis o předání příslušnosti hospodařit neuzavřou s ohledem na § 13 zákona, jak účastník nepravdivě tvrdí v řízení, ale pouze proto, že jim není jasné, zda bylo definitivně rozhodnuto o vlastnictví ČR. Takovou informaci ÚZSVM jako účastník řízení 5 C 271/2015 samozřejmě měl, případně mohl mít, a tudíž jí mohl sdělit a následně realizovat převedení příslušnosti hospodařit. Pro účely tohoto rozhodnutí není nutné rozebírat výklad § 13 zákona. Soud pouze podotýká, že i kdyby bylo správné stanovisko s. p. Lesy ČR vyjádřené v dopise z 15. 10. 2013 o tom, že toto ustanovení zakazuje i převody příslušnosti hospodařit, tak v období od právní moci rozsudků ve věci 5 C 271/2015 dne 7. 11. 2016 do doručení výzvy k vydání věci dne 9. 11. 2017 právně neexistovala žádná blokáce dle § 13 odst. 1 zákona, neboť lhůta 24 měsíců dle věty první tohoto ustanovení, plynoucí od 5. 12. 2012, uplynula 5. 12. 2014 a nárok na vydání věci byl uplatněn 9. 11. 2017, od kdy tedy nastala blokáce dle věty druhé cit. ust.
16. Konečně lze dodat, že uvedený postup organizačních složek státu ohledně příslušnosti hospodaření s předmětným pozemkem lze pokládat za obcházení zákona. Při obvyklém běhu událostí, neboli jak logicky uvádí žalobkyně, pokud by nebylo převodu na obec Jířice a pokud by nebylo restitučního řízení, není pochyb o tom, že hospodaření s předmětnou nemovitostí by vykonával s. p. Lesy ČR. Pokud po pravomocných rozhodnutích soudů o vlastnickém právu státu neprezval tento subjekt zpět příslušnost hospodařit, pokud ÚZSVM bez dalšího vzal nemovitost pod režim § 10 zák. č. 219/2000 Sb. a pokud tyto subjekty ještě ani poté nezajistily umístění tohoto majetku do příslušné organizační složky dle § 15 odst. 2 tohoto zákona, pak vlastně vytvořily dojem, že pro vydání věci platí i podmínka vymezená v § 7 odst. 1 zákona (viz k tomuto výše citovaný komentář z publikace „Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi“, který přesně dopadá na danou situaci). Uvedením nesprávného subjektu hospodařit do katastru nemovitostí dochází k obcházení smyslu a účelu restitučního zákona č. 428/2012 Sb., neboť se tímto vytváří odlišný právní režim pro vydání nemovitosti.
17. Ze všech těchto důvodů soud uzavírá, že v tomto případě je povinnou osobou dle § 4 písm. b) zákona s. p. Lesy ČR. Tato povinná osoba vydává nemovitost dle § 6 zákona, který k tomuto

nestanovuje žádné další předpoklady. Proto soud podle § 250j odst. 1 rozhodl o tom, že žalobkyni se do jejího výlučného vlastnictví vydává parc. č. 1294 zapsaná v k. ú. Jířice u Humpolce. Současně dle odst. 2 cit. ust. bylo rozhodnuto o tom, že tímto se nahrazuje SPÚ z 23. 7. 2018.

18. Podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 245 o. s. ř. bylo žalobkyni přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, v němž byla plně úspěšná. Náklady jsou tvořeny 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání) dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/96 Sb., 3 režijními paušály po 300 Kč, náhradou za ztrátu času za 10 půlhodín po 100 Kč a náhradou jízdného 2 225,60 Kč (ujeto 416 km, paušální náhrada 4,10 Kč/km, náhrada za pohonné hmoty 1,25 Kč/km). K tomu přistupuje náhrada DPH ve výši 2 189,40 Kč. Celkovou částku 15 615 Kč je účastník povinen uhradit v souladu s § 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o. s. ř. do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím podepsaného soudu.

Tábor 18. 1. 2019

JUDr. Robert Ožvald v. r.
samosoudce